கருப்புப் பனிப்புயல் நாள்

கேண்டிஸ் ரான்சம்

படம்: லாரி ஹார்டன்

கருப்புப் பனிப் புயல் நாள்

கேண்டிஸ் ரான்சம்

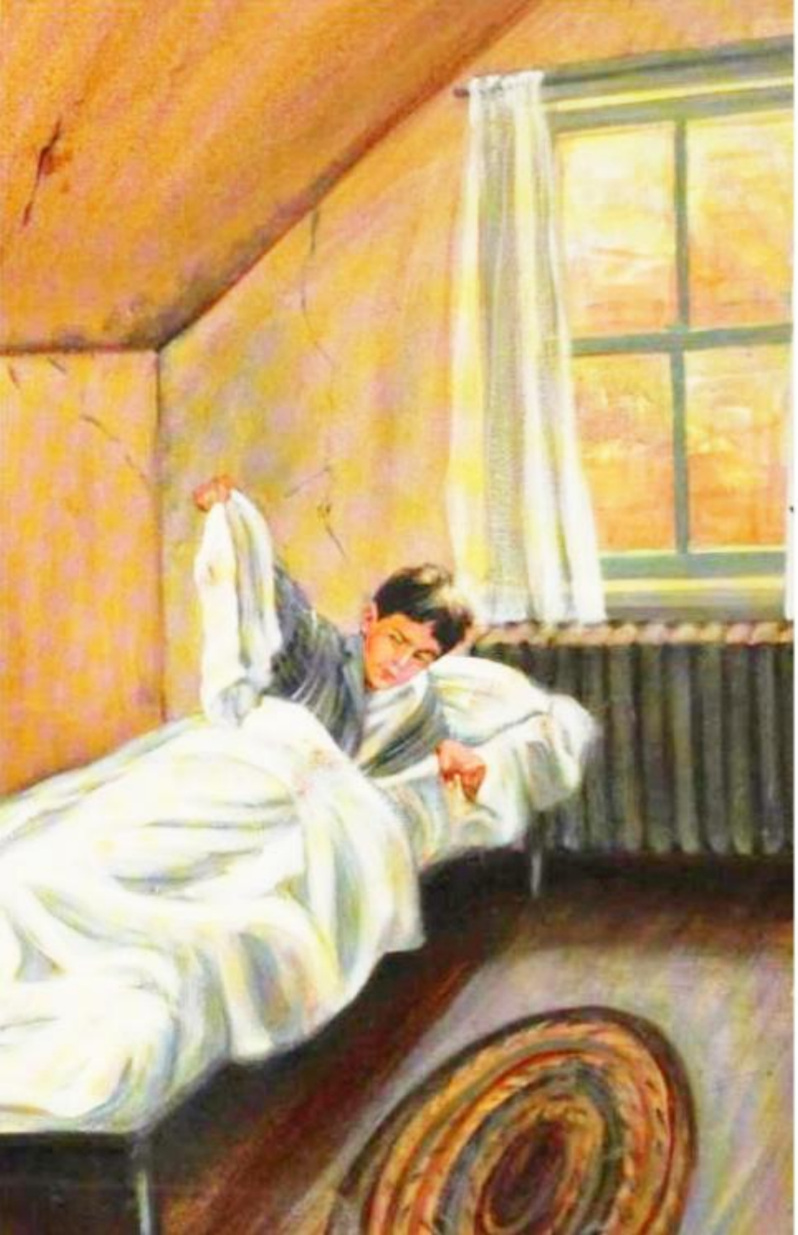
படம்: லாரி ஹார்டன்

தமிழில் : ஆர். ஆர்வின்

ஆசிரியரின் குறிப்பு

அமெரிக்காவின் தெற்கு சமவெளிப் பகுதிகள், அந்நாட்டின் “தானியக் களஞ்சியம்” என்று அழைக்கப்படுகின்றன. சமமான நிலப்பரப்பும், குறைந்த அளவு மரங்களும் இருப்பதால், ஏக்கர் கணக்கில் கோதுமை மற்றும் சோளம் போன்ற பிற தானியங்களை விளைவிக்க இப்பகுதி ஏற்றதாக உள்ளது. ஆரம்பத்தில், விவசாயிகள் குதிரைகளின் உதவியுடன் நிலத்தை உழுது, பயிர்களை அறுவடை செய்தனர். 1920-களில், குதிரைக் கூட்டங்களுக்குப் பதிலாக டிராக்டர்கள் வந்தன. கலப்பைகள், சமவெளிகளில் எப்போதும் வளர்ந்து வந்த புல்களையும் பிற தாவரங்களையும் நிலத்துக்குள் உழுதன. விரைவில், 100 மில்லியன் ஏக்கர் சமவெளி நிலம் விவசாய நிலமாக மாறியது.

1931-ஆம் ஆண்டு, தெற்கு சமவெளிப் பகுதிகளில் கடும் வறட்சி ஏற்பட்டது. மேற்கு கான்சாஸ் மற்றும் டெக்சாஸ், ஓக்லஹோமாவின் சில பகுதிகளில் பல மாதங்கள் மழையே பெய்யவில்லை. வயல்களில் இருந்த பயிர்கள் காய்ந்து போயின. வறண்ட வயல்களின் மீது காற்று சீறிப் பாய்ந்தபோது, மண் பறக்கத் தொடங்கியது. பூர்வீகமாக வளர்ந்த புற்கள்தான் மண்ணை அதன் இடத்தில் பிடித்து வைத்திருந்தன என்பதை யாரும் உணரவில்லை. தூசிப் புயல்கள் வானம் முழுவதும் டன் கணக்கான நுண்ணிய மண்ணை அள்ளிச் சென்றன. 1935-ஆம் ஆண்டு வசந்த காலத்தில், இந்த “கருப்பு பனிப்புயல்கள்” (Black Blizzards) கிட்டத்தட்ட இரண்டு வாரங்களுக்கு விவசாய நிலங்களைத் தாக்கின. பத்து வயதான ஓரி ஜென்கின்ஸ் மற்றும் அவரது வளர்ப்பு சகோதரி மில்ட்ரெட் ஆகியோர் உண்மையில் வாழ்ந்தவர்கள் அல்ல. ஆனால், அவர்கள் கருப்பு ஞாயிறு (Black Sunday) என்ற பேரழிவுப் புயலில் இருந்து தப்பித்த குழந்தைகளில் யாராக வேண்டுமானாலும் இருந்திருக்க முடியும். 1930-களின் பெரும்பகுதியை ஆக்கிரமித்த நீண்டகால வறட்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்ட மிகப் பயங்கரமான புயல் அதுவாகும்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை,

ஏப்ரல் 14, 1935

தென்மேற்கு கான்சாஸ்

காலை 8:00 மணி

ஓரி ஜென்கின்ஸ் தன் முகத்தை மூடியிருந்த துணியை எடுத்தான்.

அவன் போர்வையில் படிந்திருந்த தூசியை உதறினான். கருமையான தூசித் துகள்கள் அழுக்கான தரையில் விழுந்தன.

ஜன்னல்களைச் சுற்றி கிழிந்த துணிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், தூசி எப்போதும் வீட்டுக்குள் வந்துகொண்டே இருந்தது.

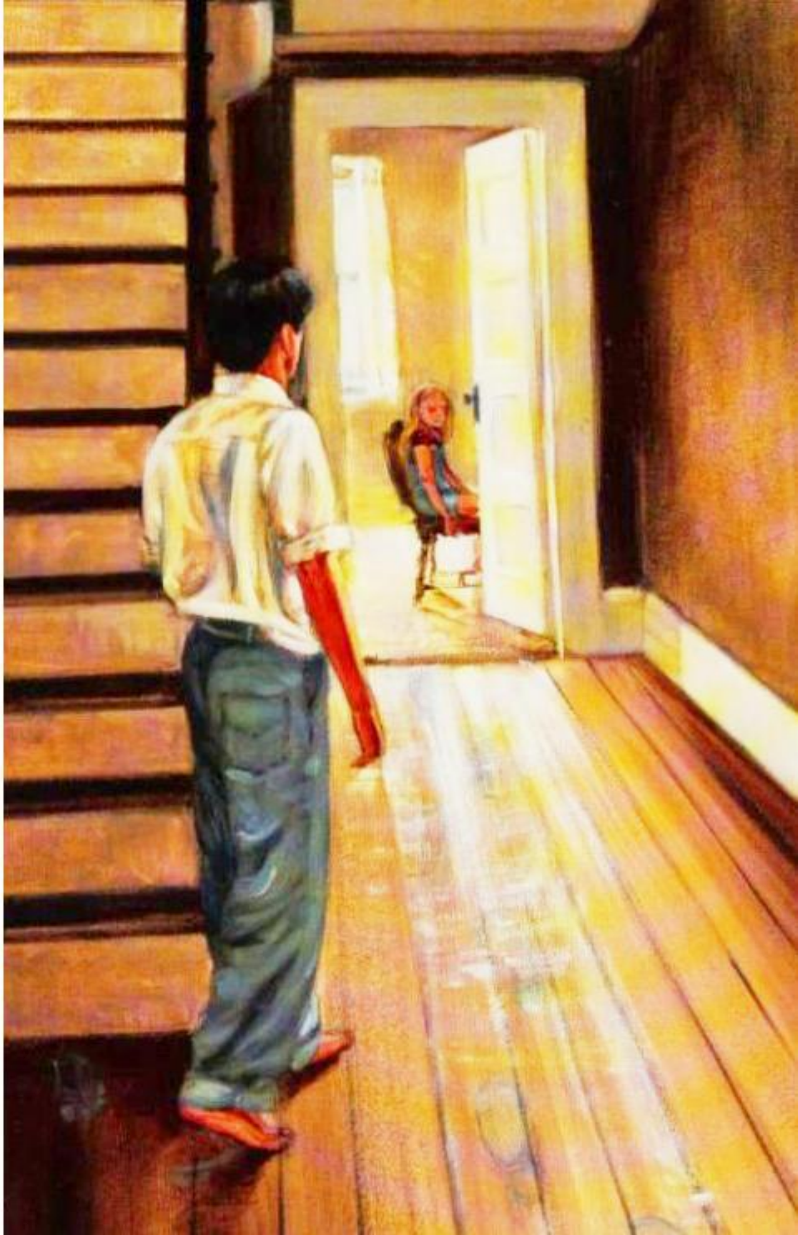
பத்து வயதான அந்தச் சிறுவன், தூசி தன் மூக்குக்குள் செல்வதைத் தடுக்க, ஈரமான துணியை முகத்தில் வைத்துக்கொண்டு தூங்கினான்.

ஓரி உடை அணிந்து தன் அறையை விட்டு வெளியே வந்தான். நடைபாதையில் தெரிந்திருந்த சேற்றுக் காலணி தடங்கள், அவனுடைய மாற்றுத் தந்தை ஏற்கனவே வெளியே சென்றுவிட்டார் என்பதைக் காட்டின.

ஓரியின் சொந்த தந்தை பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இறந்துவிட்டார். கடந்த கிறிஸ்துமஸ் அன்று, ஓரியின் அம்மா டான் பேட்டர்சனைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். அதன்பிறகு அவர்கள் திரு. பேட்டர்சனின் பண்ணைக்குக் குடிபெயர்ந்தனர்.

ஓரிக்கு அவனுடைய மாற்றுத் தந்தையைப் பிடிக்கும். ஆனால், தனக்கு ஒரு சிறிய மாற்றுத் தங்கைக்குப் பதிலாக ஒரு மாற்றுத் தம்பி இருந்திருக்க வேண்டும் என்று அவன் நினைத்தான்.

“ஏழு வயது பெண் குழந்தைகள் அவ்வளவு வேடிக்கையானவர்கள் இல்லை,” என்று சமையலறைக்குள் சென்றபோது ஓரி நினைத்துக்கொண்டான்.

மில்ட்ரெட் காலை உணவைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டே, மேசையின் மீது படிந்திருந்த தூசியில் வடிவங்களை வரைந்துகொண்டிருந்தாள். “காலை வணக்கம், ஓரி,” என்று அவள் சொன்னாள். “இன்று நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம்?”“எனக்குத் தெரியவில்லை,” என்று அவன் சொன்னான். தூசிப் புயல்கள் அதிகமாக இருந்ததால், அவர்கள் வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்க வேண்டியிருந்தது.

ஓரியின் அம்மா அவனுக்காக சோள மாவுக் கஞ்சியை ஒரு கிண்ணத்தில் வைத்தாள். ஒவ்வொரு நாளும் காலை உணவாக சோள மாவுக் கஞ்சி, இரவு உணவாக சோள ரொட்டியும் பீன்ஸும், இரவு உணவாக பாலில் நனைத்த சோள ரொட்டியும் சாப்பிட்டனர். ஓரிக்கு சோள ரொட்டி சாப்பிட்டு சாப்பிட்டு அலுத்துவிட்டது. ஆனால், காலம் மிகவும் கடினமாக இருந்தது.

சில குடும்பங்களுக்கு அதுவும் கூட கிடைக்கவில்லை.

“காற்று மீண்டும் இரவு முழுவதும் வீசியது,” என்றபடி அவனுடைய அம்மா பெருமூச்சுவிட்டாள். அவள் மிகவும் சோர்வாகத் தெரிந்தாள் என்று ஓரி நினைத்தான். காற்று அவனைத் தூங்க விடாமல் தொந்தரவு செய்யவில்லை. ஆனால், பற்களுக்கு இடையில் சிக்கிக்கொள்ளும் மண் தூசியை அவன் வெறுத்தான்.

தூசி அவர்கள் உணவிலும் குடிக்கும் தண்ணீரிலும் கலந்து கொண்டிருந்தது. கனமான தூசிப் பொடி நாற்காலிகள் மற்றும் மேசைகளின் மீது படிந்திருந்தது. அது தரையில் குவியல்களாகக் கிடந்தது

சாப்பிட்ட பிறகு, ஓரி ஒரு முறத்தைப் பயன்படுத்தி, கதவின் வழியாகத் தூசியை அள்ளி வெளியே போட்டான்.

மில்ட்ரெட் அலமாரிகளில் படிந்திருந்த தூசியைத் துடைத்தாள்.

அடுத்து, ஓரி எல்லா ஜன்னல்களையும் சுத்தம் செய்தான்.

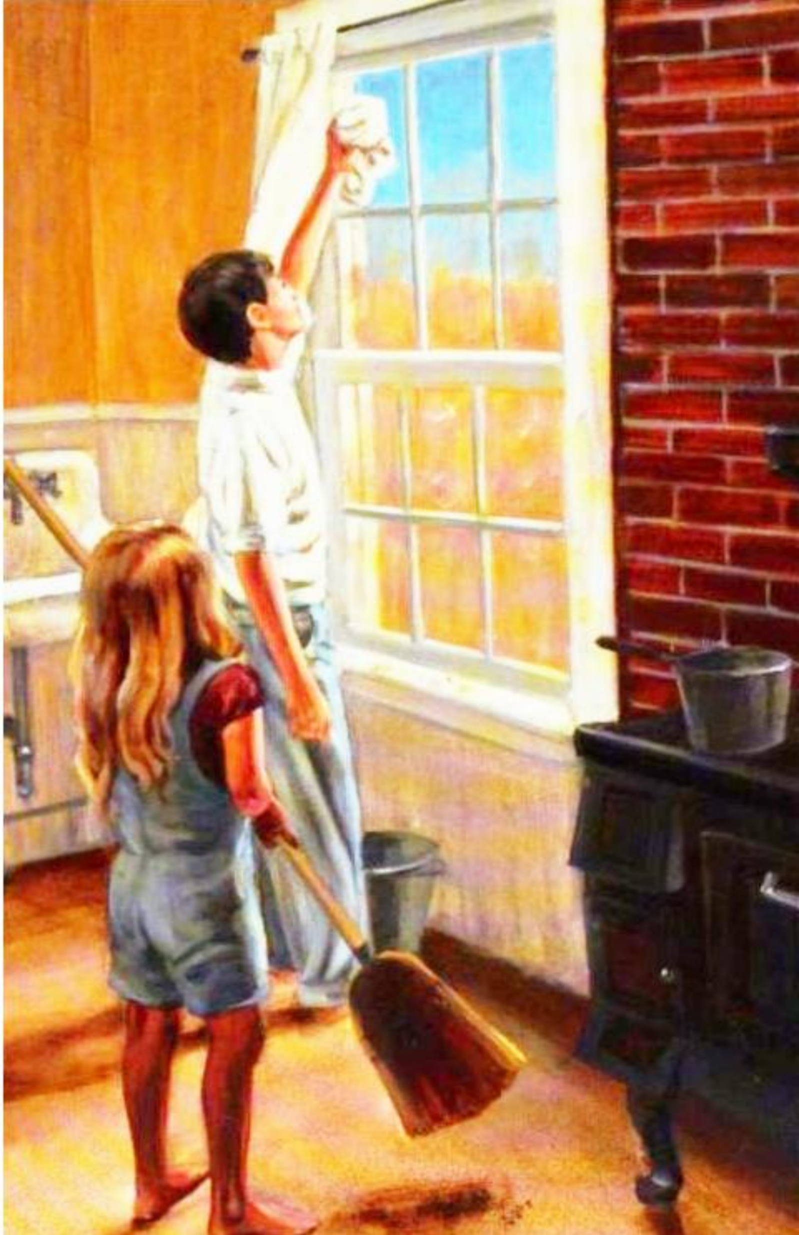
வெளியே, பிரகாசமான நீல வானத்தில் சூரியன் ஒளிர்ந்துகொண்டிருந்தது.

அது ஒரு மிகச் சிறந்த நாள்!

பல வாரங்களாக, தூசிப் படலத்தின் பின்னால் சூரியன் மறைந்திருந்தது.

“நாம் சுற்றுலா போகலாமா?” என்று ஓரி கேட்டான்.

“கார் ஓடினால் போகலாம்,” என்று அவனுடைய அம்மா சொன்னாள்

ஓரி வேகமாக வெளியே ஓடினான்.

அவனுடைய மாற்றுத் தந்தை பண்ணைத் தொழுவத்தில், அவர்களுடைய காரைப் பழுதுபார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

“இது இயங்குமா?” என்று ஓரி கேட்டான்.

டான் பேட்டர்சன் தலையசைத்தார்.

“நிலை மின்சாரம் (Static electricity) ஸ்டார்டரை கிட்டத்தட்ட பழுதாக்கிவிட்டது,” என்று அவர் சொன்னார்.

தூசிப் புயல்களின் போது, தூசித் துகள்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்தன. அதனால் நிலை மின்சாரம் உருவானது.

மின்சாரம் ஏறிய காற்று, வயல்களில் இருந்த சோளப் பயிர்களைப் பாதித்தது.

அது கார் இயந்திரங்களையும் சேதப்படுத்தியது.

அவனுடைய மாற்றுத் தந்தை தன் குறடுக் கருவியை கீழே வைத்தார்.

“இன்று கார் போகாது,” என்று அவர் சொன்னார்.

ஓரிக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. அவன் தன் அம்மா திரைச்சீலைகளையும் விரிப்புகளையும் வெளியே இழுத்துக்கொண்டு வருவதைப் பார்த்தான்.

“ஓரி, வந்து இந்த விரிப்புகளை அடித்து தூசியை எடு!” என்று அவள் அழைத்தாள்.

“மில்ட்ரெட் இதைச் செய்ய முடியாதா?” என்று அவன் கேட்டான்.

“ஏனென்றால் அவளுக்கு வயது ஏழுதான்,” என்று அவனுடைய மாற்றுத் தந்தை சொன்னார்.

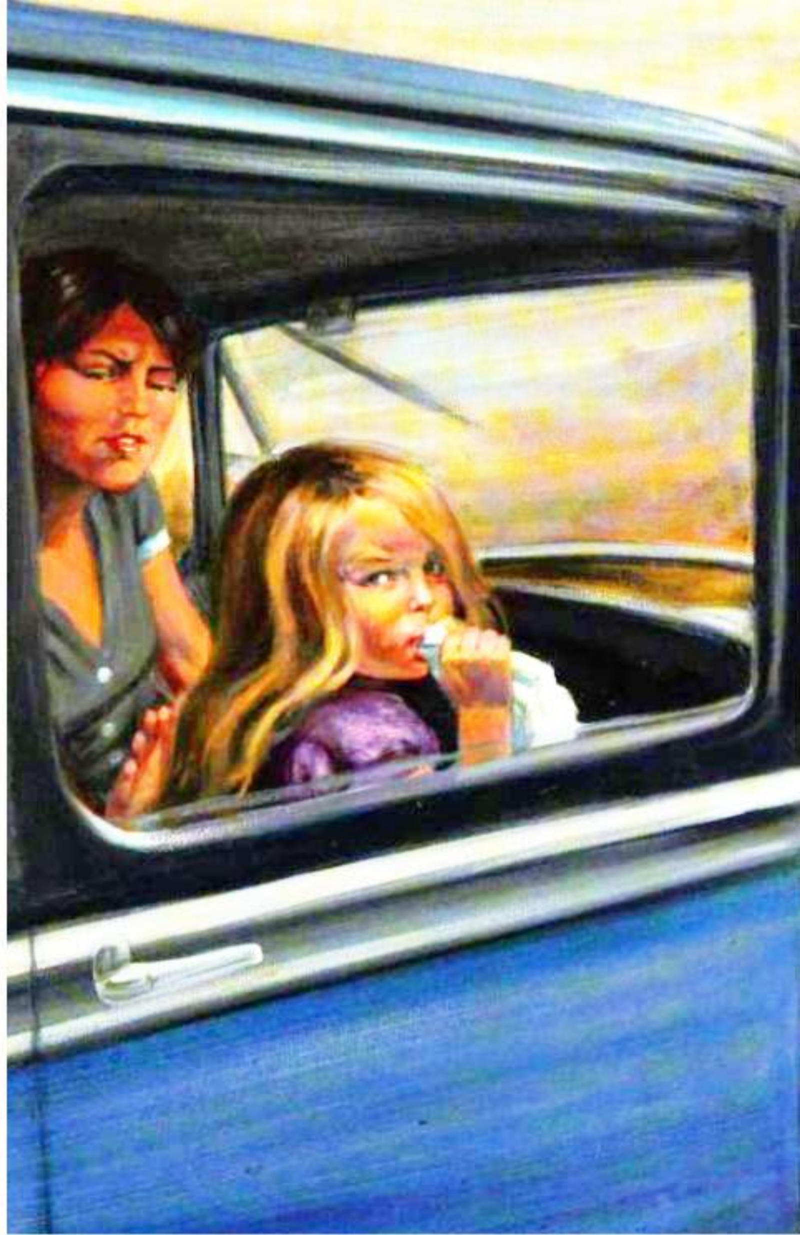
“மேலும், அவள் தூசியால் நிமோனியாவில் இருந்து இப்போதுதான் குணமடைந்து வருகிறாள்.”

கடந்த வசந்த காலத்தில் மில்ட்ரெட் உடல்நிலை சரியில்லாமல் இருந்தாள். அவளுடைய நுரையீரலில் சேர்ந்த தூசியை அவளால் இருமி வெளியேற்ற முடியவில்லை. அதனால், அவளை 50 மைல் தொலைவில் இருந்த மருத்துவரிடம் அவசரமாக அழைத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

“இப்போது உனக்கு வயது 10 ஆகிவிட்டது,” என்று அவனுடைய மாற்றுத் தந்தை சொன்னார்.

“நீ இன்னும் பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும்.”

தான் வயதில் மூத்தவன் என்பதற்காக, பெரும்பாலான வேலைகளைச் செய்வதில் ஓரி சோர்வடைந்திருந்தான்.

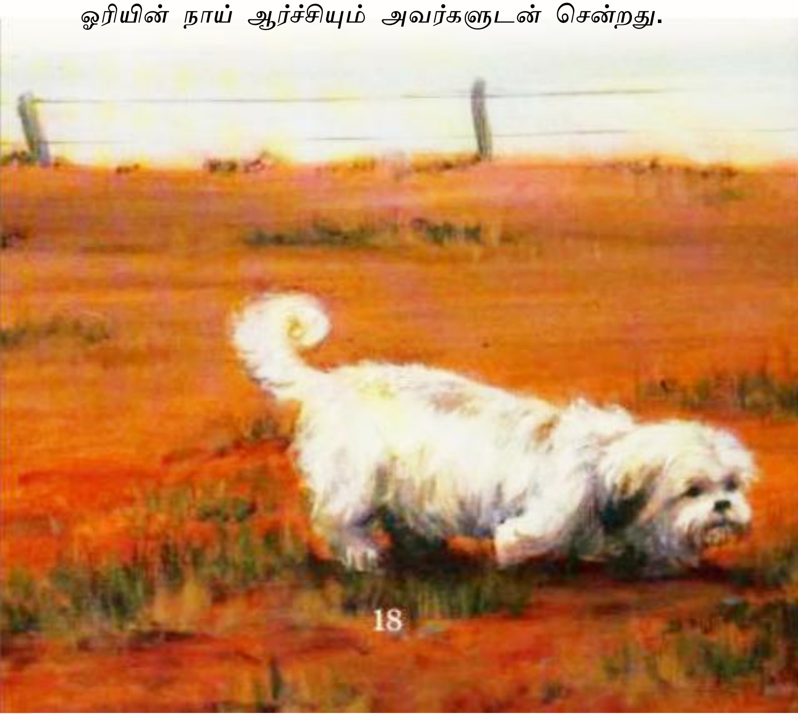
வேலைகளை முடித்த பிறகு, ஓரி சுதந்திரமாக இருந்தான்.

“வா, அம்புமுனைச் செடிகளைத் தேடலாம்,” என்று அவன் மில்ட்ரெட்டிடம் சொன்னான்.

ஓரியின் அம்மா ஒரு துணியில் சுற்றப்பட்ட சோள ரொட்டித் துண்டை அவனிடம் கொடுத்தாள்.

“ரொம்ப தூரம் போகாதீர்கள்,” என்று அவள் சொன்னாள்.

ஓரியின் நாய் ஆர்ச்சியும் அவர்களுடன் சென்றது.

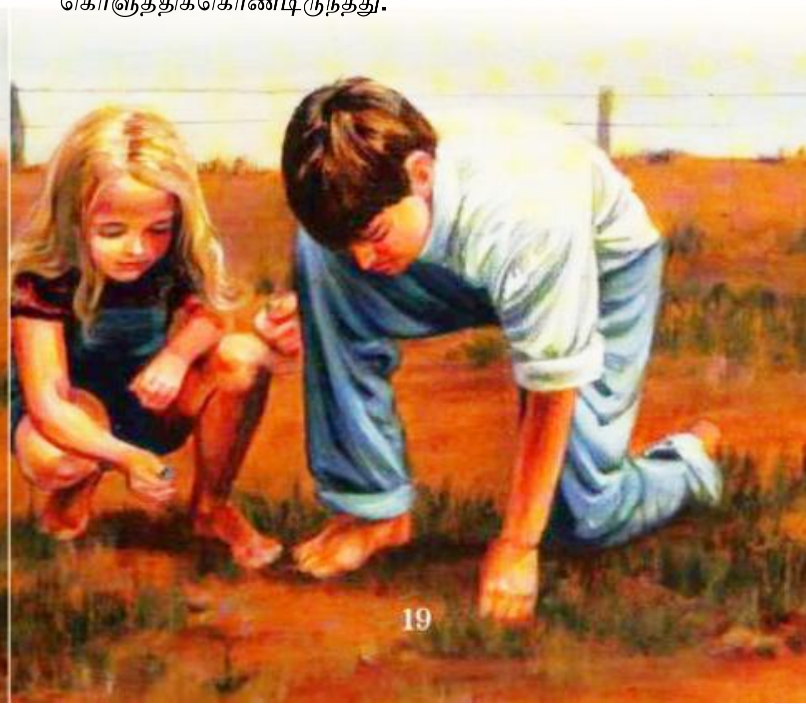

அவர்கள் சில வாடிப்போன சோளத் தண்டுகள் மட்டுமே இருந்த வெறிச்சோடிய வயல்களைக் கடந்து நடந்தனர்.

மேல் மண் காற்றால் அடித்துச் செல்லப்பட்டதால், நிலம் செங்கல் போலக் கடினமாக இருந்தது.

“இங்கே எப்படி எதுவும் வளர முடியும்?” என்று தோன்றியது.

ஓரியும் மில்ட்ரெட்டும் அம்புமுனைச் செடிகளைத் தேடிக்கொண்டிருந்தபோது, மேலே கடுமையான வெயில் கொளுத்திக்கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, மில்ட்ரெட் சொன்னாள்:

“எனக்கு களைப்பாக இருக்கிறது. நாம் வீட்டுக்குப் போகலாமா?”

“இப்போது வேண்டாம்,” என்று ஓரி சொன்னான்.

இப்படி குழந்தைத்தனமாக நடக்கும் ஒரு மாற்றுத் தங்கையுடன் தான் ஏன் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது என்று அவன் நினைத்தான்.

ஒரு மாற்றுத் தம்பி இருந்திருந்தால், அவன் இவ்வளவு சீக்கிரம் வீட்டுக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்க மாட்டான்.

அவர்கள் பண்ணையை விட்டு இன்னும் தொலைவாகச் சென்றனர்.

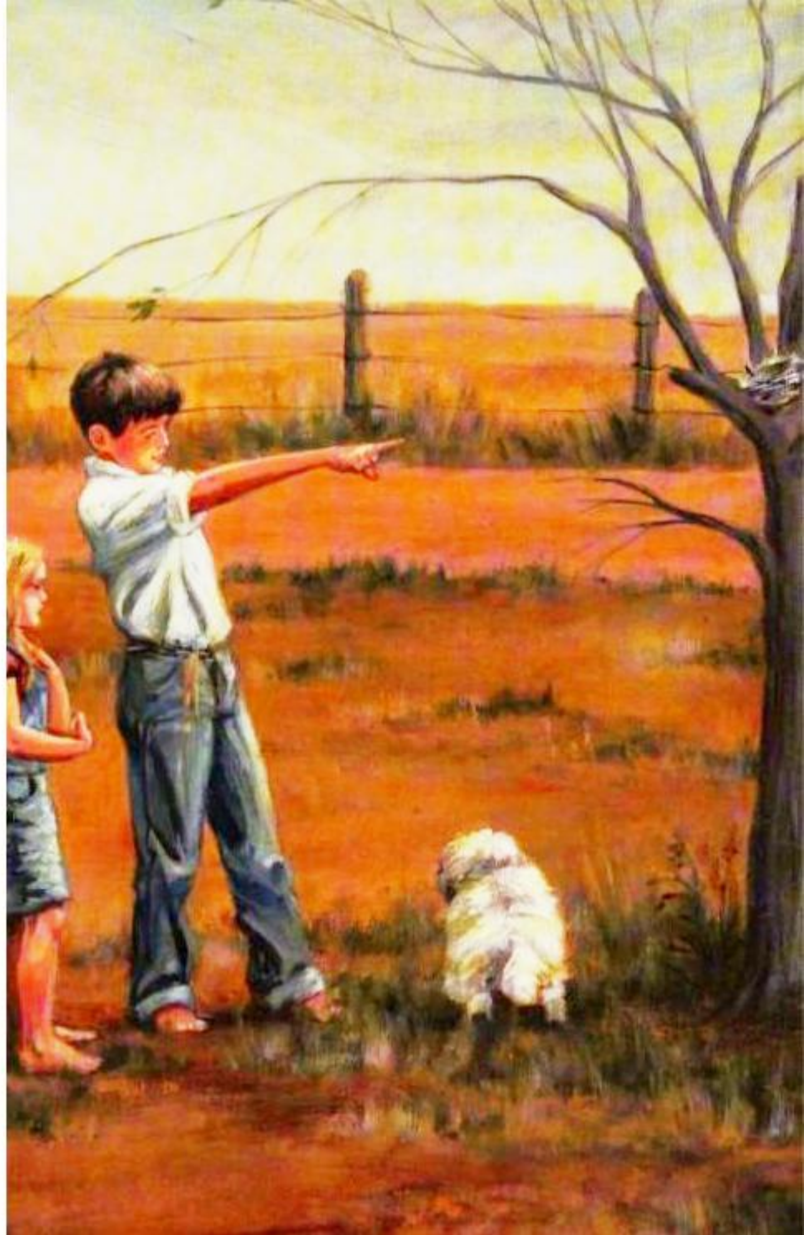
ஒரு கட்டத்தில் ஓரி நின்றான்.

“அதைப் பாரு!” என்று அவன் சொன்னான்.முள் கம்பி ஒரு மரத்தின் உயரமான கிளையில் சிக்கிக்கிடந்தது.

அந்தக் கம்பிக்குள் இருந்து கருப்பு இறகுகள் வெளியே தெரிந்தன.

“ஒரு காகத்தின் கூடு,” என்று ஓரி சொன்னான்.

காகங்களுக்குக்கூட இந்தக் காலம் மிகவும் கடினமாக இருந்தது.

அவர்கள் சோள ரொட்டியைச் சாப்பிட்டு, சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்தனர்.

“எனக்குக் குளிராக இருக்கிறது,” என்று மில்ட்ரெட் சொன்னாள்.

“இப்போது நாம் வீட்டுக்குப் போகலாமா?”

ஓரிக்கும் குளிராக இருந்தது.

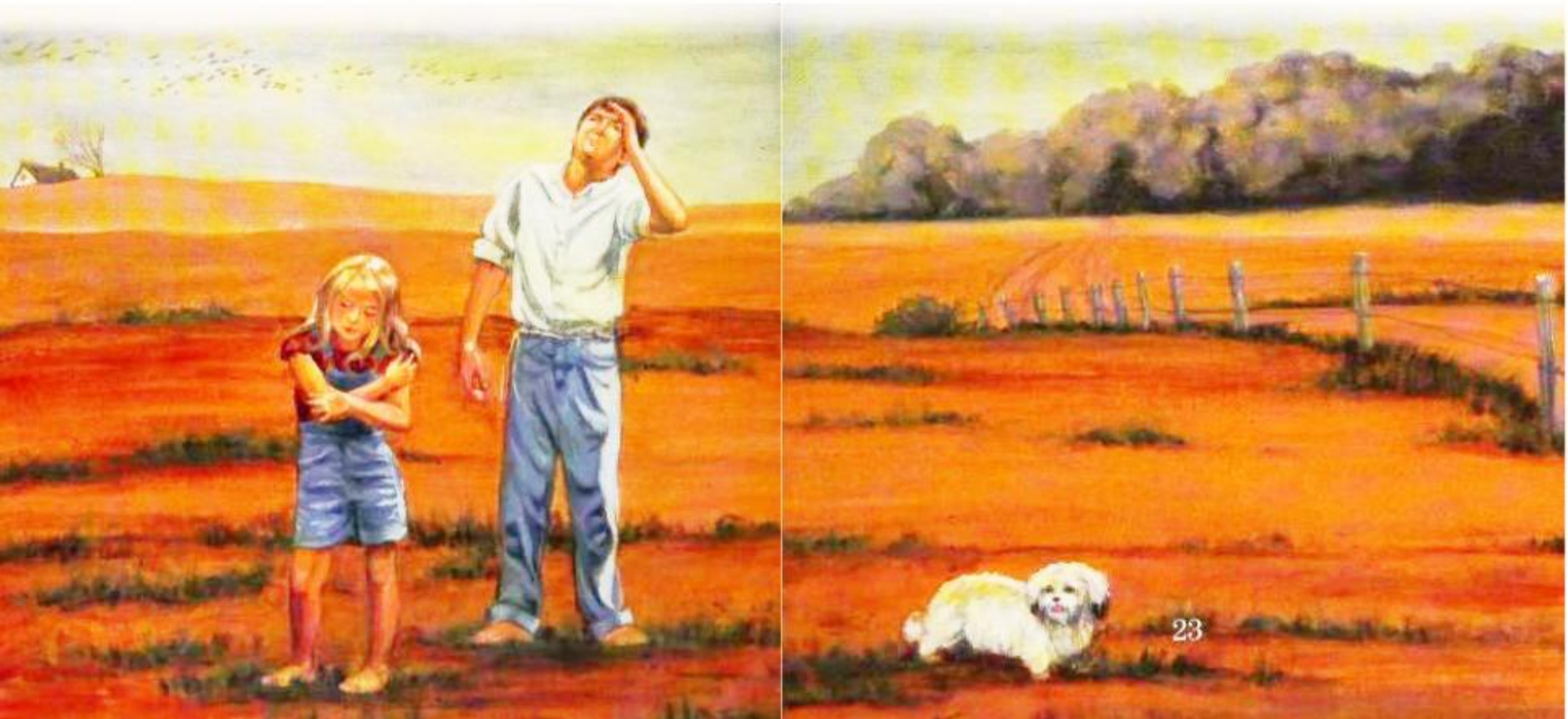
வெப்பநிலை வேகமாகக் குறைந்துகொண்டிருந்தது.

திடீரென்று, ஆயிரக்கணக்கான கீச்சிடும் பறவைகள் அவர்களின் தலைக்கு மேலே பறந்தன.

ஆர்ச்சி குரைக்கத் தொடங்கியது.

“பறவைகள் ஏன் பறந்து செல்கின்றன?” என்று ஓரி ஆச்சரியப்பட்டான்.

பிறகு, அதற்கான காரணத்தை அவன் பார்த்தான்.

மாலை 4:00 மணி

மேற்குப் பக்க வானம் முழுவதும் ஒரு கருமையான சுழலும் மேகம் நிறைந்தது.

ஓரி இதற்கு முன்பு “தூசிச் சுழல்கள்” (Dust rollers) பார்த்திருந்தான்.

ஆனால் இதுபோன்ற ஒன்றை அவன் ஒருபோதும் பார்த்ததில்லை.

அந்தக் கருமையின் சுவர், பூமியையே விழுங்குவது போல அவர்களை நோக்கி வேகமாக வந்தது.

ஓரி மில்ட்ரெட்டின் கையைப் பற்றிக்கொண்டான்.

“ஓடு!” என்று அவன் கத்தினான்.

அருகில் இருந்த வீடு கண்களுக்குத் தெரியாத அளவுக்கு தொலைவில் இருந்தது.

அவர்கள் எங்கே போக முடியும்?

“நாம் வீட்டிலிருந்து இவ்வளவு தூரத்தில் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்குமே,” என்று ஓரி நினைத்தான்.

வானம் இரவைப் போல இருண்டிருந்தது.

தூசி அவர்களின் கால்களிலும் முகங்களிலும் குத்தியது போலத் தாக்கியது.

காற்று அவர்களின் ஆடைகளை இழுத்துப் பறித்தது.

சுழன்று வந்த தூசி அவர்களின் கண்களை மறைத்தது.

ஓரி தன் கைக்குட்டையை மில்ட்ரெட்டிடம் கொடுத்தான்.

“உன் வாயை மூடிக்கொள்,” என்று அவன் கத்தினான்.“

அவளுக்கு மீண்டும் உடல்நிலை சரியில்லாமல் போனால் என்ன செய்வது? ”அதற்கு தான் தான் காரணம் ஆவேன் என்று அவன் நினைத்தான்.

வேலியின் அருகே ஒரு பள்ளத்தை அவன் பார்த்தான்.

மில்ட்ரெட்டையும் தன்னுடன் இழுத்துக்கொண்டு ஓரி அந்தப் பள்ளத்துக்குள் குதித்தான்.

ச்ஆர்ச்சியும் குதித்து அவர்களுடன் அந்தப் பள்ளத்தில் இறங்கியது.

வேலிக் கம்பிகளில் நிலையான மின்சாரம் (Static electricity) நடனமாடுவது போலத் தெரிந்தது.

பயந்துபோன ஓரி, தன் உடலை வைத்து மில்ட்ரெட்டையும் ஆர்ச்சியையும் பாதுகாத்தான்.

மிளகாய் தூள் போல தூசி அவனுடைய மூக்கை எரித்தது.

காற்று அவர்களைச் சுற்றி ஊளையிட்டது.

மில்ட்ரெட் அழத் தொடங்கினாள்.

ஓரிக்கு அவர்கள் மண்ணுக்குள் புதைந்து போய்விடுவோமோ என்று பயமாக இருந்தது.

“இங்கேயே இரு,” என்று அவன் சொன்னான்.

“உன் தலையை கீழே வைத்துக்கொள்.”

பிறகு அவன் அந்தப் பள்ளத்தின் வழியாகத் தவழ்ந்து சென்றான்.

மறைந்துகொள்ள ஏதாவது உள்ளதா என அவன் தேடிக்கொண்டிருந்தான்.

காற்று பலவிதமான பொருட்களை அடித்துக் கொண்டு வந்திருந்தது — பலகைகள், வாளிகள், ஏன் ஒரு பான்ஜோ கூட.

அவை அனைத்தும் அந்தப் பள்ளத்தில் சிக்கிக்கொண்டிருந்தன.

ஓரியின் விரல்கள் மென்மையான ஏதோ ஒன்றைத் தொட்டன.

அது ஒரு அட்டைப் பலகை!

அதைத் தன் கைகளிலிருந்து காற்று பறித்துச் செல்லாமல் இருக்க, அவன் போராடினான்.

ஓரிக்கு குழப்பமாக இருந்தது.

மீண்டும் மில்ட்ரெட்டிடம் செல்ல வேண்டிய வழி எது?

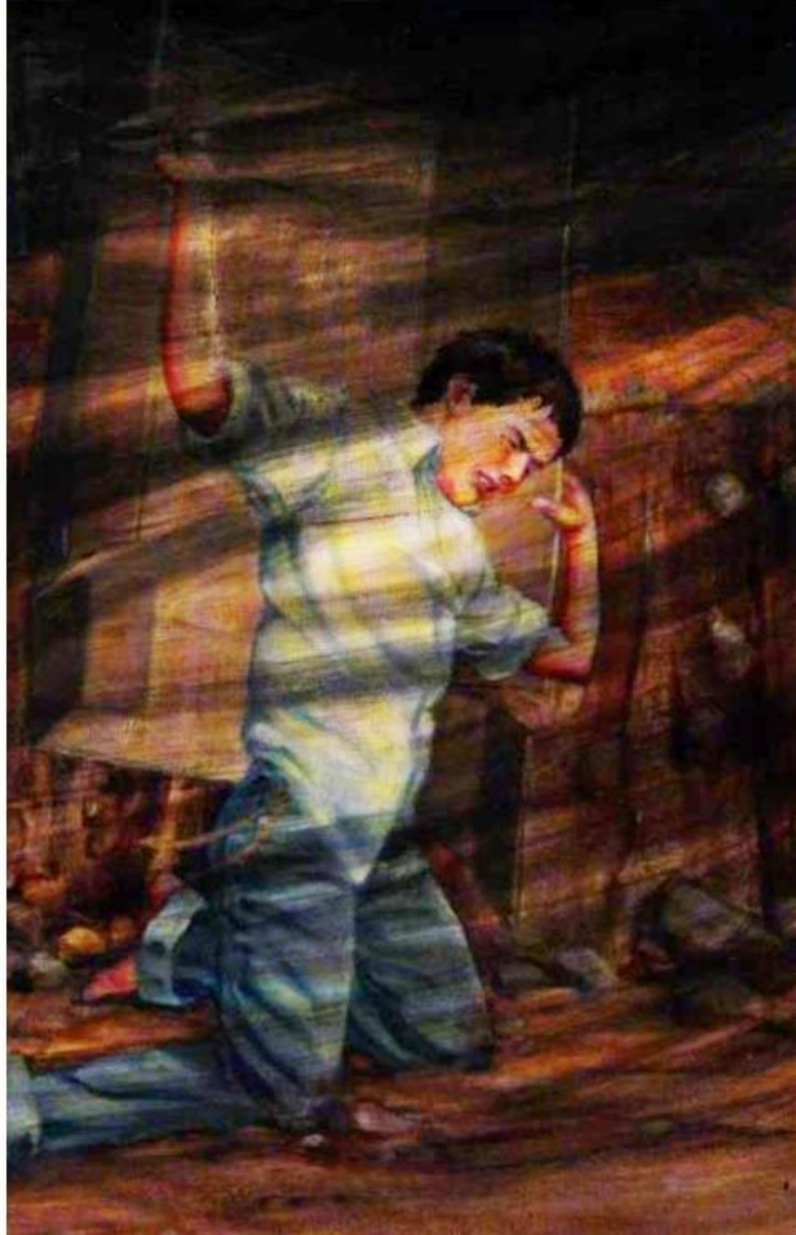
தான் இன்னும் அந்தப் பள்ளத்தில்தான் இருக்கிறேனா?

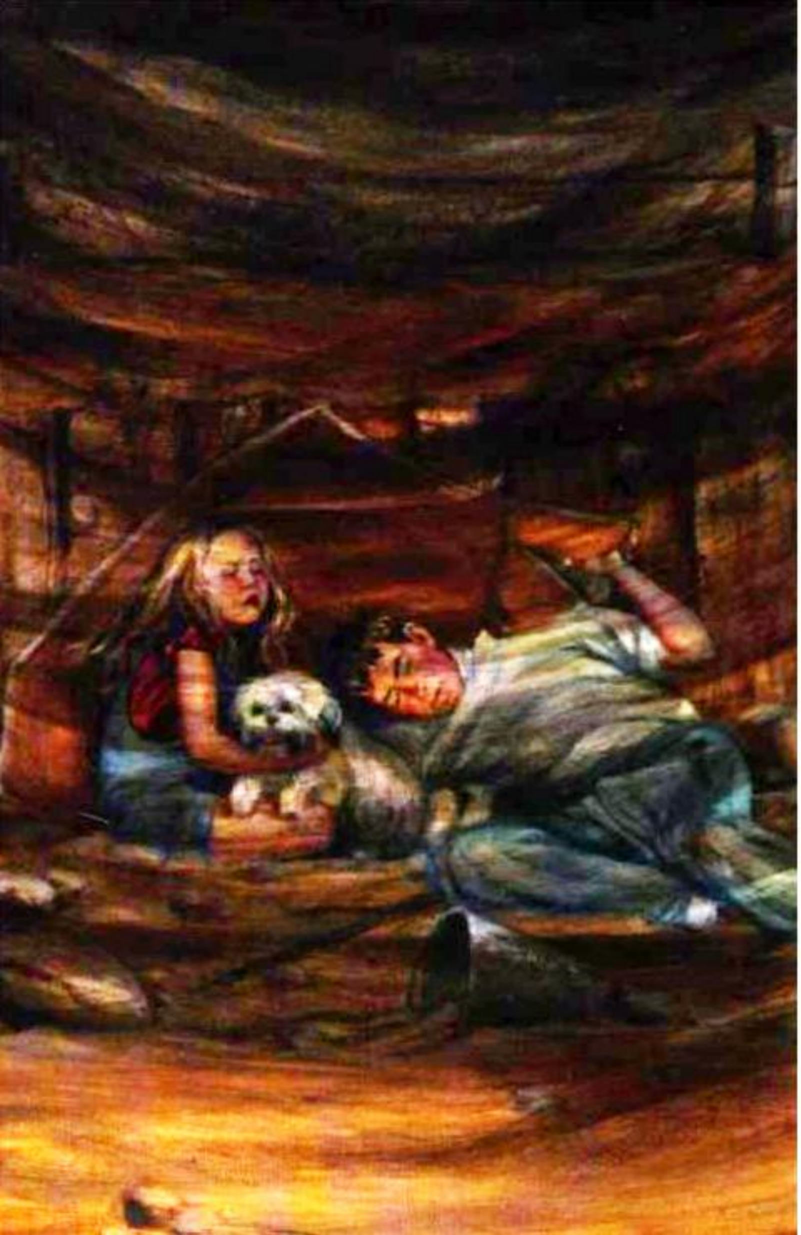
அந்த உலகமே கருமையான காற்றும், குத்தும் மணலும் நிறைந்ததாக இருந்தது.

“பதற்றப்படாதே,” என்று அவன் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான்.

மில்ட்ரெட்டுக்குப் பொறுப்பு தான் தான்.

அவர்களை உயிருடன் வெளியே கொண்டு வர வேண்டும்

ஓரி மீண்டும் தவழத் தொடங்கினான்.

அட்டைப் பலகை அவனுடைய கால்களில் மோதிக்கொண்டிருந்தது.

தூசியால் மூடப்பட்டிருந்த ஒரு குவியலின் மீது அவன் தடுமாறி விழுந்தான்.

“மில்ட்ரெட்!” என்று கத்திக்கொண்டே, அவன் தன் கைகளால் மண்ணை அள்ளத் தொடங்கினான்.

அந்தக் குவியல் அசைந்தது.

“ஓரி?”

மில்ட்ரெட் ஆர்ச்சியை அணைத்துக்கொண்டு அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

ஓரி அந்த அட்டைப் பலகையை ஒரு கூடாரம் போல அவர்களின் தலைக்கு மேல் பிடித்தான்.

காற்று அதை இழுத்துப் பறிக்க முயன்றது.

தன் விரல்கள் வலிக்கும் வரை அவன் அதை இறுக்கமாகப் பிடித்துக்கொண்டான்.

புயல் தொடர்ந்து சீறிக்கொண்டே இருந்தது.

அவர்கள் தங்கள் அந்தச் சிறிய பாதுகாப்பிடத்தை விட்டு நகரவே இல்லை.

இறுதியாக, அந்த பயங்கரமான இரைச்சல் நின்றது.

ஓரி அட்டைப் பலகையால் செய்யப்பட்ட கூரையைத் தள்ளிப் பார்த்தான்.

அது அசையவே இல்லை.

“எனக்கு உதவி செய்,” என்று அவன் சொன்னான்.

அவனும் மில்ட்ரெட்டும் தங்களால் முடிந்த அளவு பலமாகத் தள்ளினர்.

ஓரி தன் தலையை வெளியே நீட்ட முடிந்த அளவுக்கு அட்டைப் பலகை கொஞ்சம் விலகியது.

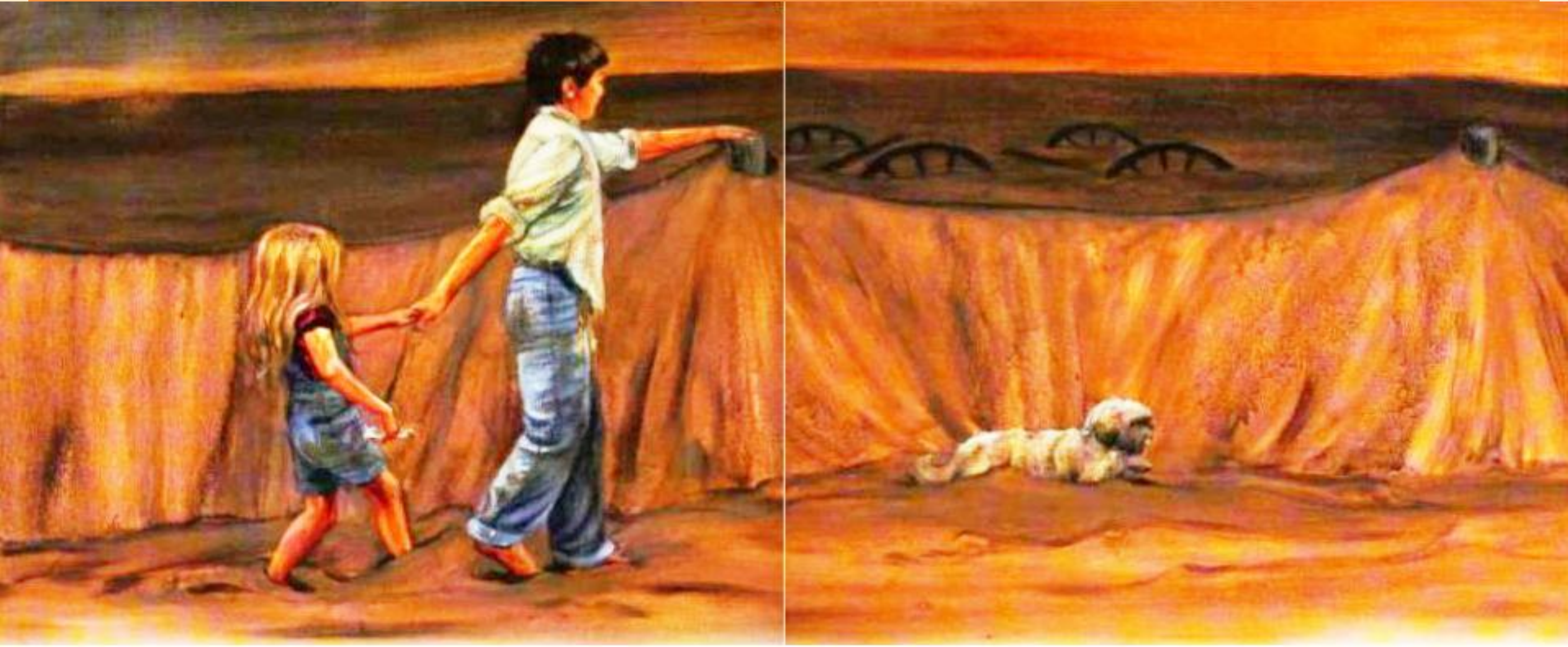
அவன் ஆச்சரியத்தில் மூச்சை இழுத்தான்.

உலகம் முழுவதும் கருப்பு மணலால் மூடப்பட்டிருந்தது!

மணல் குவியல்கள் வேலியைப் புதைத்திருந்தன.

தொலைதூர வானத்தின் விளிம்பில் ஒரு விசித்திரமான ஆரஞ்சு நிற ஒளி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஓரி மணலைத் தோண்டி, அவர்கள் வெளியே வரும்வரை வழி செய்தான்.

முகம் முழுவதும் கருப்பு தூசிக் கோடுகளுடன், அவர்கள் வேலியை ஒட்டி நடந்தனர்.

இந்த வேலி அவர்களை ஏதாவது ஒரு வீடு அல்லது தொழுவத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும் என்று ஓரிக்கு தெரிந்திருந்தது.

சில சமயங்களில் வேலி காணாமல் போய்விடும்.

அப்போது ஓரி தோண்டி, வேலிக் கம்பங்களின் மேல் பகுதிகளைக் கண்டுபிடித்தான்.

ஆரஞ்சு நிற ஒளி மங்கத் தொடங்கியது. இரவு நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது.

மில்ட்ரெட் சோர்வுடன் தடுமாறி நடந்தாள்.

ஆர்ச்சிக்கும் கூட நடப்பது சிரமமாக இருந்தது.

பிறகு ஓரியின் கண்களில் ஒரு மேடான வடிவம் பட்டது.

“ஒரு வீடா?”

தூசியால் மூடப்பட்டிருந்த அந்தக் கட்டிடம், கடைசியில் ஒரு கொட்டகை என்று தெரிந்தது.

“இன்றிரவு நாம் இங்கேயே தங்குவோம்,” என்று அவன் சொன்னான்.

“எனக்குக் குளிராகவும் பசியாகவும் இருக்கிறது,” என்று மில்ட்ரெட் சொன்னாள்.

அந்தக் கொட்டகையில் சாப்பிடுவதற்கு எதுவும் இல்லை. குடிப்பதற்கும் எதுவும் இல்லை. இருவருக்கும் மிகவும் தாகமாக இருந்தது.

மில்ட்ரெட் அழத் தொடங்குவாள் என்று ஓரி நினைத்தான்.

ஆனால் அவள் அழவில்லை.

அவன் சில சணல் சாக்குகளைக் கண்டுபிடித்தான்.

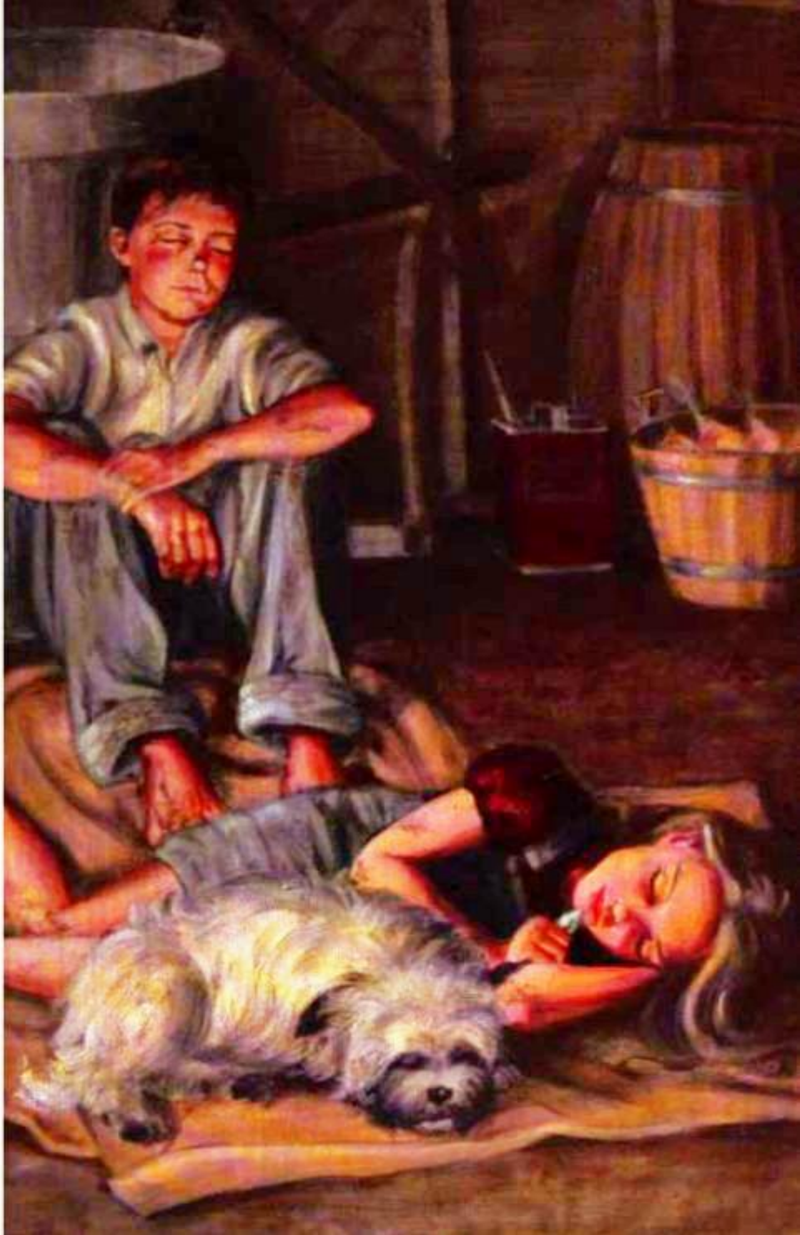
அவற்றில் ஒன்றை மில்ட்ரெட்டின் மீது போர்த்தினான்.

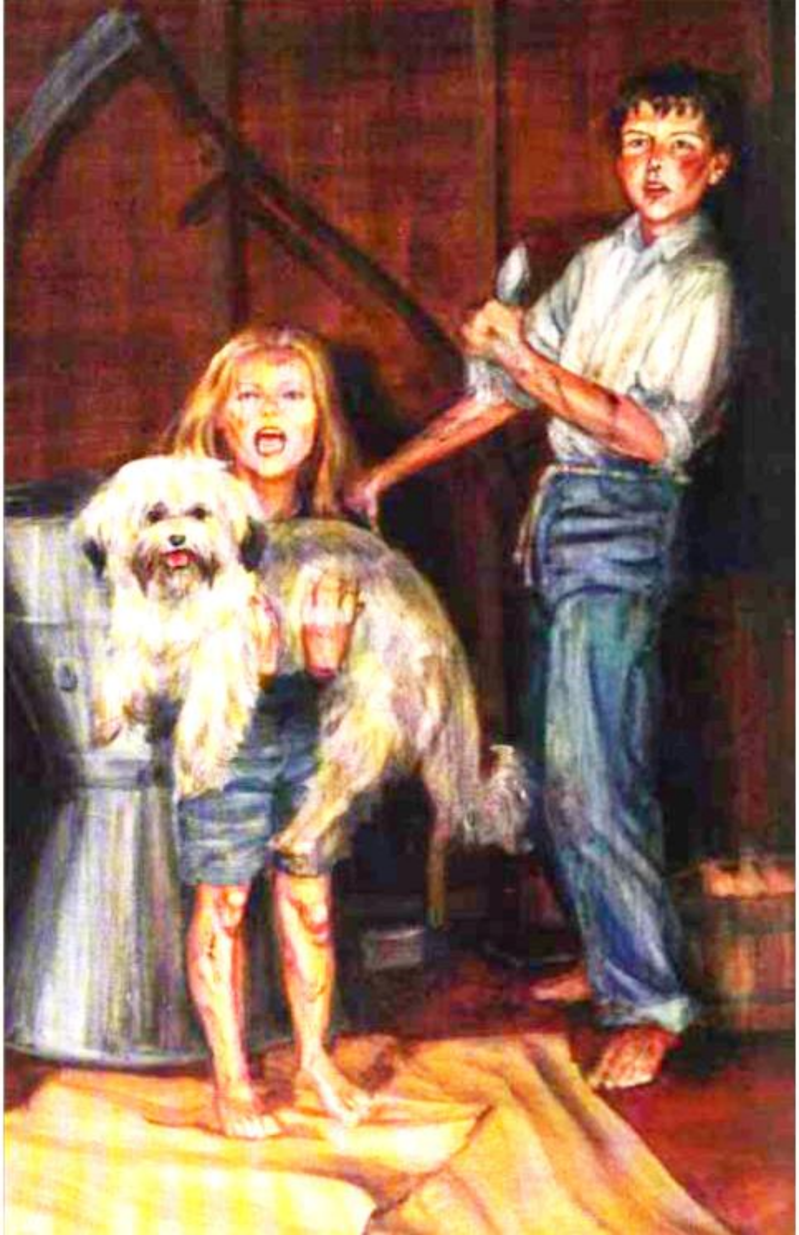
சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, அவள் தூங்கிவிட்டாள்.

தொலைவில் கொயோட் நாய்களின் ஊளையிடும் சத்தம் கேட்டது.

ஓரி மிகவும் சோர்வாக இருந்தான்.

அவனும் கண் அயர்ந்து தூங்கிவிட்டான்.

ஏப்ரல் 15, 1935

காலை 7:30 மணி

“ஓரி! மில்ட்ரெட்!”

அது கனவு அல்ல. தொலைவில் இருந்து ஒரு குரல் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டிருந்தது!

ஓரி கதவை நோக்கி ஓடினான். ஆனால் காற்றால் குவிந்திருந்த மணல் கதவை அடைத்திருந்தது.

“இங்கே!” என்று ஓரி கரகரப்பான குரலில் கத்தினான்.

“நாங்கள் இங்கே இருக்கிறோம்!”

அவனுடைய வாய் மிகவும் வறண்டு போயிருந்தது.

தன்னுடைய குரல் யாருக்கும் கேட்காது என்று அவன் நினைத்தான்.

“உன்னால் கத்த முடியுமா?” என்று அவன் மில்ட்ரெட்டிடம் கேட்டான்.

அவள் முயற்சி செய்தாள். ஆனால் அவளால் கிசுகிசுக்க மட்டுமே முடிந்தது.

பிறகு அவள் ஆர்ச்சியைத் தூக்கினாள்.

“குரல் கொடு, பையா!” என்று அவள் மெதுவாகச் சொன்னாள். ஆர்ச்சி சத்தமாகக் குரைத்தது.

“இது புத்திசாலித்தனம்!” என்று ஓரி கரகரப்பாகச் சொன்னான்.

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, கதவின் அருகில் இருந்த மணல் அகற்றப்படும் சத்தத்தை அவர்கள் கேட்டனர்.

பிறகு டான் பேட்டர்சன் வேகமாக உள்ளே நுழைந்தார்.

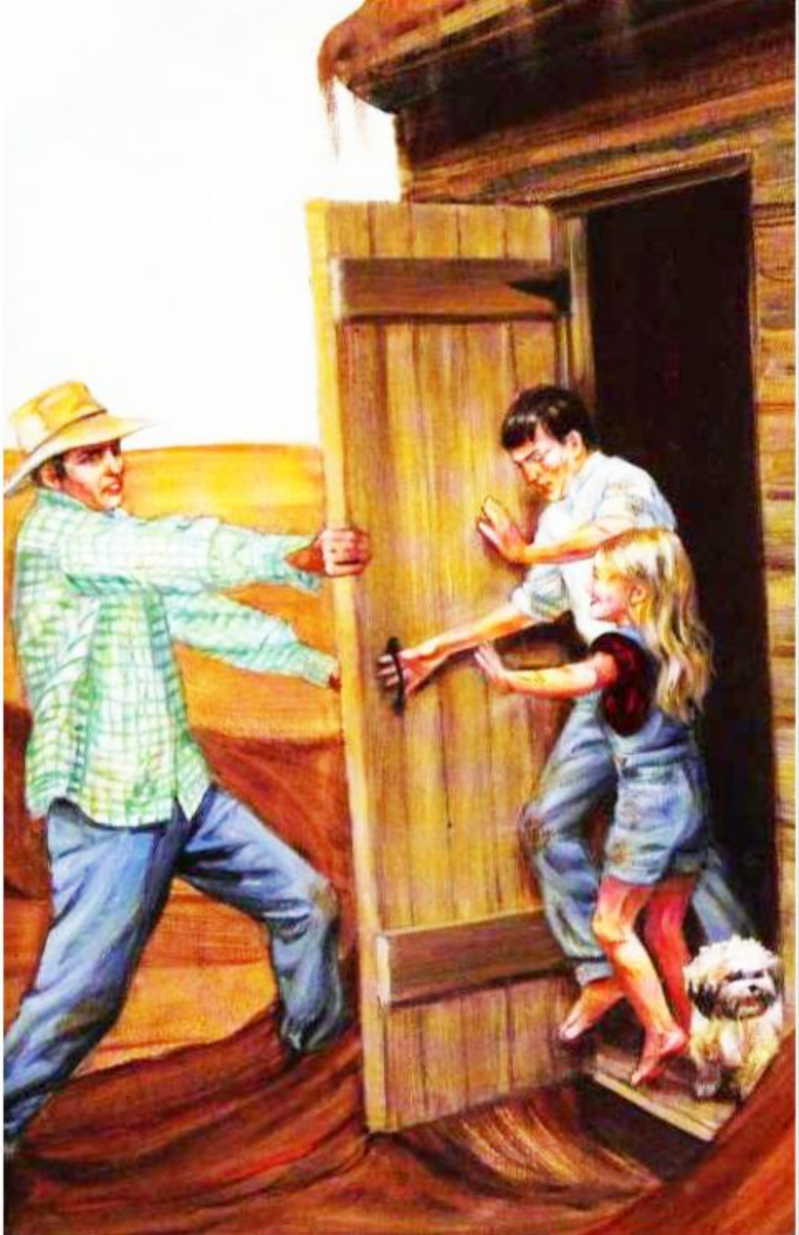
“நீங்கள் இருவரும் நலமாக இருக்கிறீர்களா?” என்று அவர் கேட்டார்.

“நாங்கள் நன்றாக இருக்கிறோம்,” என்று ஓரி சொன்னான்.

“ஓரி தூசி உள்ளே வராமல் இருக்க ஒரு கூரை அமைத்தான்,” என்று மில்ட்ரெட் சொன்னாள்.

“மேலும், இந்தக் கொட்டகையையும் அவன்தான் கண்டுபிடித்தான்.”

“ஆனால், நாங்கள் எங்கே இருக்கிறோம் என்பதை உங்களுக்குச் சொல்ல ஆர்ச்சியை குரைக்க வைத்தது மில்ட்ரெட்தான்,” என்று ஓரி சொன்னான்.

“நீங்கள் வீட்டிலிருந்து இவ்வளவு தூரம் சென்றிருக்கக் கூடாது,” என்று அவனுடைய மாற்றுத் தந்தை கண்டித்தார்.

“இனிமேல் நான் இன்னும் பொறுப்பாக இருப்பேன்,” என்று ஓரி சொன்னான்.

தூசிப் புயல்களின் சக்தியை அவன் அறிந்து கொண்டிருந்தான்.

மேலும், மில்ட்ரெட் ஒரு குழந்தை அல்ல என்பதையும் அவன் தெரிந்து கொண்டான்!

“வீட்டுக்குப் போகலாம்,” என்று அவனுடைய மாற்றுத் தந்தை சொன்னார்.

“நீங்கள் இருவரும் குளிக்க வேண்டியிருக்கிறது!” என்றார்.

“சாப்பாடும் வேண்டும்!, எனக்கு மிகவும் பசிக்கிறது!” என்று மில்ட்ரெட் சொன்னாள்.

ஓரிக்கும் மிகவும் பசியாக இருந்தது.

அவனுடைய அம்மா செய்த சோள மாவுக் கஞ்சி இப்போது மிகவும் சுவையாக இருக்கும்!

இந்தப்புகைப்படம் 1904- ஆம் ஆண்டில் கொலராடோவின் ஸ்பிரிங்ஃபீல்டில் ஏற்பட்ட புழுதிப் புயலின் போது எடுக்கப்பட்டது.

பின்னுரை

கருப்பு ஞாயிறு (Black Sunday) புயல் பயிர்களை அழித்தது மற்றும் கால்நடைகளைக் கொன்றது. அந்தப் புயலின் காற்று, 8,000 அடி உயரம் கொண்ட தூசிப் படலத்தில் மணிக்கு 50 மைல் வேகத்தில் சீறிப்பாய்ந்தது. அடுத்த நாள், 1935 ஏப்ரல் 15 அன்று, செய்தியாளர் ராபர்ட் கெய்கர் அந்தப் புயலைப் பற்றி ஒரு செய்தித்தாள் கட்டுரை எழுதினார். அதில், அவர் தெற்கு சமவெளிப் பகுதிகளை "தூசிக் கிண்ணம்" (Dust Bowl) என்று குறிப்பிட்டார். அந்தப் பெயர் அப்படியே நிலைத்துவிட்டது. கருப்பு ஞாயிறு புயல், பல விவசாயக் குடும்பங்களை அங்கிருந்து வெளியேறத் தூண்டியது. அவர்கள் ஒக்லஹோமா, டெக்சாஸ், ஆர்கன்சாஸ், நெப்ராஸ்கா மற்றும் கான்சாஸ் ஆகிய பகுதிகளில் இருந்து வந்தவர்கள். சுமார் 35 லட்சம் மக்கள் தங்களுடைய பொருட்களை கார்கள் மற்றும் லாரிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு மேற்கு நோக்கிப் பயணம் செய்தனர். பல குடும்பங்கள் நல்ல வாழ்க்கையைத் தேடி கலிபோர்னியாவுக்குக் குடிபெயர்ந்தனர்.

பல கஷ்டங்கள் இருந்தபோதிலும், பெரும்பாலான மக்கள் தங்கள் பண்ணைகளிலேயே தங்கினர். 1935-ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க காங்கிரஸ் மண் பாதுகாப்பு மற்றும் உள்நாட்டு ஒதுக்கீட்டு சட்டத்தை (Soil Conservation and Domestic Allotment Act) நிறைவேற்றியது. மண் காற்றில் பறந்து போகாமல் இருக்க, புதிய உழவு முறைகளைப் பின்பற்ற விவசாயிகளுக்கு அரசு பண உதவி வழங்கியது. மேலும், மண் அரிப்பைத் தடுக்க மரங்கள் நடப்பட்டன.

1939-ஆம் ஆண்டு இலையுதிர் காலத்தில், இறுதியாக மழை பெய்யத் தொடங்கியது. ஒன்பது ஆண்டுகள் நீடித்த வறட்சி முடிவுக்கு வந்தது.